

И они који нису раније чули за Драгана Коларевића сигурно су чули за "Коларевићев списак" када је његову оставку са места "помоћника министра за културу чија одговорна дужност обухвата информисање и медије" затражио бивши председник Србије а садашњи председник ДС-а Борис Тадић: верујемо да ће редови који следе помоћи да схватите шта је то Д. К. написао и чији је заправо списак (не)подобних, као и разлоге због којих се поводом Коларевићевог текста у делу јавности дигла толика бука.

Драган Коларевић: Време је за први српски културни устанак

Удржавна позоришта одавно не идем јер нисам мазохиста. Не гледам домаће филмове. Било који пацијент са Губеревца или неке друге клинике за људе помереног ума духовно је уравнотеженији од аутора и актера дела која се тамо играју и приказују. Ако ћу да гледам лудакe, ићи ћу у лудницу. Не пристајем да на мој укус и вредносни систем утичу комесари титоистичко-крлежијанске свести.

Реч је о играказу (представа „Зоран Ћинђић“ – Атеље 212) који је гледао веома мали број људи, а о њему се говори и пише као да су га сви гледали. Док настаје овај текст (јун 2012) у Ателеју 2012. нема представа, летња је пауза, па је то идеална прилика да се прича о нечему чега нема. То је стари коминтерновски метод: сви осуђују нешто о чему ништа не знају или знају из десете руке. Зашто ту дивну представу не прикажу на РТС да народ ужива у њој. Можда ће га одушевити повраћање по српској застави. Па шта ако повраћа, могао је да изврши малу или велику нужду. И то је природно: да човек врши нужду, да повраћа... Зашто превише бринемо о тој представи? Она ће вероватно као дело врхунске уметничке вредности бит приказана на водећим аристократским сценама у Лондону, Паризу, Мадриду, Риму, Берлину... да мало и те културне империје са хиљадугодишњом традицијом просветлимо овим делом наших позоришних великана. Нека се Европљани диве црвеном бурету пуном црвене боје, на коме пише „новија српска историја“, у које глумци умачу руке и ваде их кржаве. Фрљнућем то Европи.

"Досије Коларевих"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

Ко још такве представе гледа, где се играју осим у Србији? Зашто смо ми бољи од осталих? Баш би било комично да се са сцене ХНК глумац крвавих руку обрати публици: Ви сте криви за ово! Исто то би могао да каже и онима у Лондону, Паризу, Риму, Мадриду... Па можда и у Њујорку. Они једва чекају да чују коминтерновску пропаганду.

„Буре барута“ – о како су га хвалили и награђивали по милошевићевској Србији – постало је црвено буре, пуно крви. Тачно, новија српска историја јесте буре, пуно, али српске крви, коју су пролили словеначки и хрватски комунисти – рећи ће можда неко, а ми знамо ко је тај неко, ко се не разуме у ову узвишену политичку уметност.

Представа о Зорану Ђинђићу само је последица, појединачни случај, система који у Србији производи дела политичке и ратне пропаганде. Таквих дела која се финансирају из буџета Србије или од кредита које Србија узима од светских лихвара, које ће враћати наши потомци, има превише: сви филмови снимљени у време Слободана Милошевића, па до дана данашњег, и многе позоришне представе (које су плаћали Милошевић и његов систем „културе“) увреда су за Србе, приказани су као дебили, крволоци... Јесу ли Срби заиста кретени или их таквим представља хрватско-словеначка ратна пропаганда? Очигледно да јесу кад небески Срби упорно плаћају, славе и хвале таква дела о себи и свом културом бићу.

Свим водећим политичарима у „региону“ су пуна уста сарадње и помирења, а, судећи по активности ратно-пропагандне индустрије, нарочито преко позоришне и филмске сарадње, рат нам тек предстоји.

ОКУПАЦИЈА ОД 1915. О позоришном ђубрету на београдским и српским сценама часопис Драма је писао из броја у број. Од тога изгледа никакве користи за српску културну политику. Сада је, рекло би се, кап прелила чашу.

Шта се правимо луди? Па Југословенско драмско позориште је измишљено да би се уништило српско Народно позориште. У позоришту је континуитет антисрпства од Другог светског рата. И није тада почео.

Културна окупација Србије почела је 1915. после повлачења српске војске у Грчку и траје до дана данашњег. И трајаће јако дуго јер Србима не пада на памет да се побуне

против тог антикултурног зла.

Окупацију која је настала у Првом светском рату одлично је описао надарени прерано преминули књижевник Бранимир Ћосић у роману „Покошено поље“. Тадашњи окупатори Београда, аустроуграски официри, сви од реда су говорили српски језик. Када је најављено да ће се Српска војска вратити у Београд 1918, главни јунак романа је ту вест радосно саопштио сестри: „Долазе наши!“ А сестра му је одговорила: „Наши се неће вратити!“ – јер су два њена рођена брата, а његови ујаци, погинула у рату.

Тако је то било, наши се нису вратили 1918, сваки трећи мушкарац у Србији је погинуо, а окупаторски војници који су говорили српски променили су униформу и, уместо аустроуграске, обукли су српску и добили чин више. Тако су окупатори постали ослободиоци. Срби их и данас славе као ослободиоце. Тако је Србија из једне ушла у другу окупацију, које још увек није свесна, мада је држава која је окупирала Србију – Југославија – већ одавно непостојећа. И данас нам ти ослободици пљују у лице у виду културне размене потомака титоистичких моћника.

Као и 1915, тако је и 1944. братија: Тито, Кардељ, Ћилас... са својим хордама, виолентним динарцима, и осталим брђанима и планинцима, опљачкала и понизила Србију, уништила последње зрно поноса и свести.

Производ тог југословенства је титоистичка свест која се укоренила у такозваним “институцијама културе”, бастионима титоизма. Те такозване установе и институције од Другог светског рата наовамо потрошиле су милијарде долара буџетских народних пара, али не да чувају остварене културне вредности Срба и других народа који живе у Србији и да стварају нове културне и уметничке вредности, већ су оне у служби словеначке, хрватске и шиптарске сепаратистичке и ратне пропаганде. Они су деценијама припремали разбијање заједничке државе да би тако разбили и уништили српски народ и запленили све што му припада од територија до предузећа, кућа, имања, духовних остварења. У тим институцијама су деца титоистичких моћника. Антисрпство и србомржња су узрок и циљ њиховог постојања. Узмите било коју представу или филм са партизанском или “савременом” “ангажованом тематиком”, у њима су Срби увек у негативном контексту, као Црнци, Индијанци или Кинези у америчком шунду. Они су критиковали стаљинизам, а славили титоизам, који је други назив за стаљинизам. Иронија је да је највећа жртва и стаљинизма и титоизма баш српски пук.

КЛЕЖИЈАНСКА КУЛТУРА Титоизам је коминтерновска политика освете Србији зато што је примила цвет белих руских официра и руске ителигенције који су у њој нашли уточиште после Црвеног октобра. За тај чин према руској браћи, племству, интелигенцији и уметницима Срби су били награђени јер су добили врхунске архитекте, инжењере, математичаре, лекаре, професоре... они су у Србији били вољени и уважавани, за разлику од запада, на пример Француске, где су руски племићи једино могли да раде као радници у фабрикама, таксисти и келнери. Због тог гостопримства и братске словенске љубави, Коминтерна је одлучила да уништи Краљевину Југославију и српски народ. Савезнике је нашла у следбеницима Јосипа Франка, Анте Старчевића, Анте Павелића и хрватских комуниста. Велика Албанија на рачун Србије је њихов заједнички пројекат и заједничка изведба. Космет је продан да би се добила Чеченија.

Није у питању само представа о Зорану Ђинђићу, недавно је одржан фестивал Мирослава Крлеже. За то има пара, али нема пара да се оправи кров Музеја аутомобила у Београду, који прокишњава (вода шикља у млазевима док киша пада а таваница отпада) само зато што је власник збирке старих аутомобила баснословне вредности и директор Музеја члан Српске напредне страке а сада и саветник председника републике за културу. Такав музеј немају ни много већи градови од Београда, а камоли Загреб, Љубљана, Сарајево, Приштина... Не дају титоисти премазани у жуто паре политичким неистомишљеницима, па макар пропала зграда која је под заштитом државе као споменик културе. У том музеју је и приватно позориште које никад ни од града ни од републике није добило ни динара за изванредне представе, које финансира сам Братислав Петковић, драмски писац са дипломом позоришног редитеља. Али зато свака србомрзачка бљувотина је богато плаћена као да смо најбогатија земља на свету. Сваки србомрзац из "региона" може да дође на београдске сцене, које финансирају Град и Република, да нам пљуне у лице, да нам мокри по телу, да добије десетине хиљада евра хонорара, да добије награде и похвале медија под контролом жутих.

Свакодневно се на пропалим српским ТВ каналима врте филмови из бивше Југославије јер нема шта друго да се емитује од партизанских будалаштина инфантилних и баналних до зла бога, преко досадних развучених прича из динарских бестрагија и других кршевитих предела, до филмова са тада савременом урбаном тематиком који су наивни до крајњих граница, чије сценарије су писале умне главе, елита титоистичка, а ефекат је као узвишена песма кокошке кад снесе јаје. Судећи по тим филмовима, сви драмски и филмски ствараоци су рођени у шталама међу овцама и козама, у њиховом опојном мирису. Са тим културним благом, стадом, они нас воде у светлу будућност још од '45. То културно зло се свакодневно шири у народу и битно формира деформисану народну свест. Они на тај начин фалсификују уметност, прошлост и систем вредности. Они су подлога за турбофолк.

И представа о Зорану Ћинђићу је последица титоистичке свести и њене мржње према српству. Ми не смемо дозволити да се понашамо као они. Ма колико нас они мрзели, ми морамо имати на уму и добре примере.

„НАШИ“ ХРВАТИ И ЊИХОВИ „МИ“ На пример Рудолф Валдец, хрватски вајар, је аутор споменика Доситеју Обрадовићу у Студентском парку у Београду и споменука Краљу Петру Првом Карађођевићу у Петрограду (данашњем Зрењанину), који су титоисти склонили у налету братства-јединства. У Београду су живели хрватски писци Матош, Тин Ујевић, Густав Крклец, и Београђани су их прихватили као своје. Ја и данас Тина Ујевића сматрам српским песником, а, наравно, он је Хрват и хрватски песник. Зашто га сматрам српским песником? Зато што је две своје најзначајније књиге песама објавио у Београду: „Лелек себра“ и „Колајне“, екавицом, ћирилицом и ту провео десет најплоднијих година живота. Али моја деца, као и друга српска деца, данас, то не знају. То је проблем. Није проблем што је Тин за време Другог светског рата живео у усташком Загребу, што је радио у државној новинској агенцији Велебит, морао је стари Тин од нечега да живи. Назору је Павелић 1942. тискао пет књига, исте године објавио је хрватски књижевни горостас песму Поглавнику, а онда је 1943. певао о Титу и постао 1945. председник Сабора Хрватске и ушао у школске лектире у Србији.

Густав Крклец је написао најлепшу песму о Скадарлији. Некад су Срби знали те стихове напамет, а сада су их заборавили. Нови нараштаји о Крклецу, као и о Тину, ништа не знају под диктатуром жуте и чедистичке културе.

Много је знаменитих Хрвата с краја 19. и почетка 20. века у Београду видело искру слободе, којој су и сами и тежили. Многи су, попут Валдеца или Виктора Новака били за братство словенког народа на Балкану. Зар Иво Андрић, који је Хрват по рођењу, није добровољно постао Србин? Али многима то није одговарало.

Једини хрватски писац који је избачен из Београда пре Првог светског рата, као аустроугарски шпијун, био је Крлежа. А данас се намеће у Србији као културни пример за углед. Наравно, касније са својим саборцем из обавештајне школе у Печују Брозом, он утемељује титоистичко-крлежијанску културну политику, постављају своје агенте на сва битна места, нарочито тамо где је лова и репресија, тако да чак и постхумно владају посрнулим српством. У томе су им десна рука у Србији, мач револуције, били београдски надреалисти, или, како их је звао угледни естетичар Сретен Марић, јебиветри који су се на таласу моде „прославили“, оженили богаташким кћерима и могли су да се у досади баве лудачким експериментима без обзира на резултат. Које су то уметничко дело они створили? Данашњи „културни посленици“ су из титоистичко-крлежијанског шињела.

Ко су носиоци и извршиоци погубне атисрпске политике у Србији? Да ли су то они који су дали недвосмислену подршку Тадићу и Јовановићу на протеклим и свим претходним изборима?

Подршку Тадићу су дали: Здравко Чолић, Момчило Бајагић, Дејан Мијач, Слободан Шијан, Мира Бањац, Гордан Кичић, Бранислав Трифуновић, Радош Бајић, Војислав Брајовић, Светозар Цветковић, Предраг Ејдус, Бранислав Лечић, Бранко Цвејић, Тихомир Станић, Лазар Ристовски, Дара Ђокић, Горан Шушљик, Тамара Вучковић, Милица Михајловић, Слободан Бода Нинковић, Мирослав Момчиловић, Јагош Марковић, Наташа Нинковић, Срдан Голубовић, Вјера Мујовић, Тања Мандић Ригонат, Милена Шешић итд. (скинуто са сајта: <http://www.ds.org.rs/medija-centar/vesti/14850-podrska-borisu-tadicu-na-izborima-za-predsednika-srbije>) Заборавих Биљану Србљановић, увредиће се, а примећује се да нема многих који су му на прошлим изборима дали подршку. Да ли брод тоне?

Подршку Чедомиљу (није грешка) Јовановићу, који подржава независно Косово и сматра да је РС геноцидна творевина, свесрдно су дали: Јован Ђирилов, Лазар Стојановић, Срђан Гојковић Гиле, Тимоти Џон Бајфорт, Душан Ерцеговац, Лена Богдановић, Ђорђе Павлов, Стеван Филиповић, Оливера Јежина, Алек Цонић, Сека Саблић, Бора Тотдоровић, Пуриша Ђорђевић, Светислав Басара, Миљенко Дерета, Драган Великић, Маја Мичић, Јелена Милић, Дуња Илић итд. (подаци са сајта: <http://istina.idp.rs/Liberalno-demokratska-partija/16172/Karavan.shtml>).

Зашто се толико уметника страначки сврстава? Због новца?

Да ли на српску свест пресудно утичу медији који су под контролом Ђиласа, Шапера и Крстића. Шаперизам и ђилсовштина разарају српско духовно биће. Окачили су се на све

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

буцете и, док је Србија потпуно осиромашила, они су се обогатили. Медијски императори у земљи кловнова.

Има ли излаза из овакве ситуације? Против окупације постоји само један лек. А то је устанак, овде се мисли на културни устанак, Први српски културни устанак.

Зашто не бисмо сви који волимо и живимо за језичку уметност жртвовали део себе за бољу будућност, за наше потомке? Зашто својим скромним новцем, са глумцима који имају националну свест не бисмо створили алтернативно позориште. Нису нам потребне прљаве мафијашке паре ни мрвице са богате државне трпезе титоистичке бирократије.

(Нови Стандард, 13.8.2012)

Е-новине: Помоћник министра није јео лударе!

Нови помоћник министра за културу чија одговорна дужност обухвата информисање и медије - опскурни је Драган Коларевић, обзнанило је у четвртак. Од сада, дакле, о србијанским медијима стараће се новинар и уредник РТС-а у најславнијим данима ове медијске куће, у слободно време постмодерниста.

"Влада Србије именовала је књижевника и новинара Драгана Коларевића за помоћника министра културе и информисања за сектор информисања и медија", штура је информација објављена у локалним медијима - но, далеко занимљивија биографија овог постмодернисте из деведесетих откривена је на српској Википедији у чијем се органима засад непознати нетизен поиграо детаљима Коларевићевог шароликог животописа.

Делује у клокотризму и један је од шамана клокотристичке заједнице... Основну школу је завршио у Славковици и Љигу, гимназију у Љигу, Филолошки факултет у Београду. Магичне печурке први пут је пробао на једном пољу близу Лознице, мислећи да су у питању "оне печурке из цртаћа" који је дан пре тога видео у љишком биоскопу (основано се сумња да је реч о Дизнијевом цртаном филму Фантазија).

Нажалост, испоставило се, фама о магичним печуркама само је обесна шала злих језика; остаје тужна чињеница да медији Србије још увек нису добили надахнутог визионара каквог заслужују.

Додуше, и изван поља близу Лознице Коларевићев ЦВ довољно је психоделичан: човек заиста јесте био једна од перјаница злочиначке пропаганде Слободана Милошевића на РТС-у деведесетих, и заиста планира Први српски културни устанак - али, срећом, рачуна на то да је овдашњој раји српски фашизам далеко досаднија тема од гљива лудара.

(Е-новине, 17.8.2012)

Теофил Панчић: Ко ли је аутор којем је чак и Слободан Милошевић мондијалистичко-соросовски издајник

Лето одмиче и скоро да измиче, демократе се баве међусобним аутогеноцидним оверавањем као у финалу филма Ресервоир Догс, а екипа на власти се за то време полако комплетира, благо нама; а ту, код тог комплетирања, богме "чуда и покорне", што би рекао Басара. Само што то углавном нема ко да (јавно) примети, а како би и било: прелеташтво дежурних интелектуалаца опште праксе и дискретно услужних новинџија (јбг, опет Басара) у пуном је замаху те се од таквих немате чему ни надати, а они други, достојнији, од којих би човек још и нешто очекивао, или су преуморни и погубљени, или блазирано равнодушни, стерилно иронични и, уопште, Изнад Ситуације (е, такви су најгори за подношење) или пак филозофски доживљавају настајуће Стање Ствари као некакву природну непогоду која се не може избећи и против које је цаба рогоборити, него лепо, прикане, завуци се у вењак и ћути док не прође кијамет... Вероватно су ови потоњи негде и "најмудрији", али како се нисам никада одликовао – а надам се да нећу ни убудуће – том врстом упадљиво корисне мудрости, ја ћу ипак још мало на исту тему...

Кренућемо, дакле, од наградног питања. А награде – примамљиве! Ко погоди име аутора следећих речи, од аутора ове колумне добија по примерак нових књига Петра Луковића и Весне Пешић. И то са потписом! Али не њиховим. Елем, следе речи и мисли: "У државна позоришта одавно не идем јер нисам мазохиста. Не гледам домаће филмове. Било који пацијент са Губеревца или неке друге клинике за људе помереног ума духовно

"Досије Коларевећ"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

је уравнотеженији од аутора и актера дела која се тамо играју и приказују. Ако ћу да гледам лудаке, ићи ћу у лудницу. Не пристајем да на мој укус и вредносни систем утичу комесари титоистичко-крлежијанске свести."

Признајте да не знате тачно чији је ово производ, али да има много сумњивих... Хммм, нешто онако "десно" на овдашњи заплотњачки начин, можда НСПМ-овско? Ма јок, ово је нешто тврђе, да није неки Нашиста, Дверјанин, или шта који о?

Ништа, идемо даље кроз реч & мисао: "Представа о Зорану Ђинђићу само је последица, појединачни случај, система који у Србији производи дела политичке и ратне пропаганде. Таквих дела која се финансирају из буџета Србије или од кредита које Србија узима од светских лихвара, које ће враћати наши потомци, има превише: сви филмови снимљени у време Слободана Милошевића, па до дана данашњег, и многе позоришне представе (које су плаћали Милошевић и његов систем "културе") увреда су за Србе, приказани су као дебили, крволоци... Јесу ли Срби заиста кретени или их таквим представља хрватско-словеначка ратна пропаганда? Очигледно да јесу кад небески Срби упорно плаћају, славе и хвале таква дела о себи и свом културном бићу. Свим водећим политичарима у 'региону' су пуна уста сарадње и помирења, а судећи по активности ратно-пропагандне индустрије, нарочито преко позоришне и филмске сурадње, рат нам тек предстоји".

Аууу, тврдо... Овоме или овој чак је и Милошевић некакав мондијалистичко-соросовски издајник! Али, ко би то могао бити? Знам, има неколико дежурних сумњиваца из сфередесног културкампа који вам одмах падају на памет (од Антонића па до Ђурковића, Ломпара...), али сте омашили. Како год, наш се Аутор не бави само осликавањем актуелног жалосног стања ствари, него истоме истражује и корене, проналазећи их у трагичним странпутицама прошлости. Ево, рецимо, ове речи и мисли, штета би било да је не поделимо: "Шта се правимо луди? Па Југословенско драмско позориште је измишљено да би се уништило српско Народно позориште. У позоришту је континуитет антисрпства од Другог светског рата. И није тада почео. Културна окупација Србије почела је 1915. после повлачења српске војске у Грчку и траје до дана данашњег. И трајаће јако дуго јер Србима не пада на памет да се побуне против тог антикултурног зла."

Добро бре, Панчићу, је л' ти то нас зајебаваш?! Прво си нас намамио апсолутно неодољивим наградама, и ми се полакомисмо и поломисмо да идентификујемо, лоцирамо и приведемо аутора, кад оно ћорак! То си све, признај, заправо ти измислио не би ли задржао те драгоцене књиге? Па мислим, не би нико нормалан могао да натруси баш

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

оволико огавних небулоза и онда их објави, па да је не знам колико "десничар", или шта већ?! А све и да је неко то негде натрусио, тај је сигурно некакав мизерни колешки асесор у Прћиловици, који од дуга времена лапрда на теме које га превазилазе! Елем, коме би то уопште било важно?

Е па, сестре и браћо, време је да отворимо карте. Жао ми је, лудо замамне награде нико није добио, али то не значи да сам било шта измислио. Аутор постоји, и зове се Драган Коларевић. Драган who?! Па добро, јасно ми је да нисте до сада чули за њега, није ни било разлога да икада чујете за њега, јер је човек у културном и интелектуалном смислу баш исто оно што и нови министар културе (осим што овај не уме да прави пишингере). Ох да, кад смо код тога: да, аутор ових и низа подједнако дубокоумних речи уједно је и нови помоћник министра за културу, задужен за информисање. "Подминистар за медије", ако хоћете. Текстуална папазјанија из које сам цитирао само неке од сочних делова објављена је сасвим недавно, 13. августа, у опскурном "Новом Стандарду" Жељка Цвијановића, највећег Дверјанина међу новинарима, и обрнуто. Ваљда као благовремена најаву Коларевићевог подминистарског програма, шта ли. И има у том сочињенију још пуно липих ствари, од тврдњи типа да је "Југославија окупирала Србију" (па јашта, зато је и ЈДП окупаторско позориште :-)), па до прекорно-злокобног навођења списка имена уметника и интелектуалаца који су се на претходним изборима дрзнули јавно подржати Бориса Тадића или Чедомира Јовановића, срам их било.

Ето, тако стоје ствари. Па ви видите. У међувремену, пажљиво слушајте Пуссу Риот, још пажљивије читајте говор оптужене Надежде Толоковкине у московском суду и, уопште, спремајте се. А за оне књиге, ма не брините ништа, дајем вам их цаба.

(Време, 23.8.2012)

Блиц: Спорни кадрови у новој Влади Србије

Драган Коларевић, новоименовани помоћник министра културе и информисања за сектор информисања и медија, широј јавности је познат по томе што је у време кризних 90-их био новинар и уредник информативног програма и уредник ТВ Дневника, а недавно се, говорећи о Југословенском драмском позоришту као "антисрпском", у "Новом Стандарду" заложиио за "први српски културни устанак".

(Тамара Спаић, 1.9.2012)

Борис Тадић: Драган Коларевић мора бити смењен због дискриминаторског етикетирања неистомишљеника

Београд - "Залагање помоћника министра културе Драгана Коларевића за револуцију културне политике о којој је упознао јавност у свом ауторском тексту "Време је за први српски културни устанак", представља израз опасне намере обележавања појединца са циљем ускраћивања основног права на слободу мишљења и политичког избора", наводи се у писаној изјави председника Демократске странке Бориса Тадића поводом Коларевићевог текста.

Састављање списка "носилаца и извршилаца погубне антисрпске политике" са именима и презименима истакнутих културних посленика је скандалозан, антицивизацијски чин који је у најстрашнијем облику већ виђен у историји у доба нацизма, поручује Тадић.

Он оцењује да је "позив на устанак против неистомишљеника, дискриминаторско етикетирање грађана који имају другачији политички став чин који у цивилизованом свету заслужује најоштрију осуду".

"Потпуно је јасно да су покушаји нове власти у којима је приметна нова реторика само политичка завеса иза које се крију истинске намере и вредности које се исказују кроз акте који афирмишу диктатуру као што су и скрнављење табле са именом улице др Зорана Ђинђића у Новом Саду и одузимање титуле почасног грађанина Бача Ђорђу Балашевићу", наводи Тадић.

"Помоћник министра културе Драган Коларевић, који је за време Слободана Милошевића био један од носилаца пропагандне машинерије недемократског режима, мора тренутно да буде смењен", сматра председник ДС.

(Блиц, 5.9.2012)

Милорад Вучелић: Коначно решење

Британски бригадир и шеф мисије при Народноослободилачкој војсци Југославије Фицрој Маклејн упозоравао је Винстона Черчила, при крају Другог светског рата, да се из постојећег развоја догађаја „јасно види“ да се „иде ка успостављању ауторитарног режима и система заснованог на владавини једне партије“. Черчил га је мирно саслушао и цинично потом упитао да ли он то намерава да живи у Југославији када толико брине о демократији, политичким слободама и владавини права у њој? Наставак приче је свима познат.

Нема готово ниједног сусрета наших политичара са представницима Европске уније који не буди подсећање на поменуте Черчилове речи. Њихове препоруке и налози како да уредимо нашу земљу показали су се погубним по нас. Нама се намећу правила по којима они не би никада живели. Све слушајући наредбе о реформама наши политичари то никако да схвате. Што више слушамо њихове захтеве и ултиматуме све нам више изгледа да они у ствари раде на некој врсти „коначног решења“ за Србе и Србију. И тако је од Хашког трибунала до наредбе како да формулишемо питање Међународном суду правде о саветодавном мишљењу о независности Косова, па преко предлога Резолуције УН и „тековина“ бриселског дуплог паса Бориса и Борка, до отвореног хушкања да се рушењем Устава и одлука Уставног суда изврши етатизација и сецесија Војводине... (Прочитати текст Николе Врзића „Мој пријатељ Мартин“, у овом броју „Печата“).

Пут до тог „коначног решења“, како се некада називало решавање јеврејског питања у нацистичкој Немачкој, води преко сталног оптуживања Срба за сва непочинства, што бива основ за даље и све теже невоље. Сетимо се само колико пута су од стране Вука Драшковића и многих ДОС-оваца Срби оптужени за геноцид над Албанцима на Косову. То је служило као основ за ускраћивање права српском народу на своје историјске и етничке територије. Нашироко је већ разглашена прича о Републици Српској као „геноцидној творевини“. За доминирајуће медије у Србији и њихове уреднике то постају чињенице које се као такве морају прихватити.

Док су све ово чињенице, много шта друго се претвара у контроверзу. Тако Аћиф-ефендија постаје контроверзна личност, Адем Јашари већ је контроверзни јунак, што је и Алојзије Степинац. Анте Павелић прераста у невину поратну жртву српске Удбе, пошто је претходно био сарадник великог злочинца Милана Недића, што му је највећи грех. Захваљујући филмовима и сећањима, све се више исказују људске димензије самог Адолфа Хитлера, а његови војници и официри постају невине жртве руског и српског терора.

Постаје потпуно неважно што је концлогор „Сајмиште“ на територији Независне Државе Хрватске и под потпуном немачком управом, и то што је маја 1944. логор предат усташама на управу. „Заточеници су ту довожени из разних делова Југославије, са Козаре, али и са Косова. При крају рата Немци су затворили логор у Скадру, у којем су Шиптари са Косова утамничили Србе. Па су заточеници пребачени на ‘Сајмиште’ и ту поубијани“. У медијима нема ни податка да је „током бомбардовања Београда од стране англоамеричких снага, априла 1944, неколико бомби пало и на овај логор и усртило 200 заточеника“. И тако даље, и тако даље.

Истиче се само то да је за све што се дешавало на „Сајмишту“ крив само српски колаборациониста Милан Недић. И нико други. Код Недића нема контроверзи. Најбедније од свега је што се овако тешка сатанизација Срба и мизерни фалсификати потезу у одурном рекламирању филма Горана Паскаљевића, а циљу бесрамног рекламирања и лажирања избора за кандидатуру за „Оскара“. Уместо да се јавности једноставно каже да је снимљен један трендистички филм који на Западу „пали“ и који наравно „суочава Србе са њиховом мрачном прошлошћу“, и готово. Што би правили било какво питање када смо сличну филмску робу већ имали прилику, небројено пута, да видимо, тако да смо већ оуглали (видети текст Миодрага Зарковића „Ред голфа, ред холокауста“).

После дугог ћутања, из своје политичке прошлости поново се огласио Борис Тадић. Ко год је помислио да је нешто рекао о сукобима у Демократској странци, о криминалним радњама највиших припадника режима на чијем је челу био, а које су тек нешто мало изашле на видело, о „тековинама“ његове катастрофалне косовске политике, о банкроту државе у којој је био и шеф државе и председник владе, погрешо би. И онај ко би помислио да је показао спремност да се са извесном саморефлексијом осврне на свој начин владања, у којем није прављена разлика између парламентарне, извршне и судске власти, што је потом прерасло у његову личну власт и власт његовог Кабинета, погрешо би.

Тадић се осврнуо, па преко развалина Србије коју је начинио његов жути картел, оштро напао „недемократски режим Слободана Милошевића“, затражио смену помоћника министра културе, њему неконтроверзног Драгана Коларевића. Поменуо је Тадић по већ описаној пракси и „нацизам“ који је препознао по неким, иначе неприхватљивим списковима, а онда се сам дохватио свога списка и рекао да је „Коларевић за време Слободана Милошевића био један од носилаца пропагандне машинерије недемократског режима“!

Никада у Србији у њеној историји није имао такву пропагандну машину какву је имао и сада има Борис Тадић и његова Демократска странка. И после изборног пораза, њу још нико није ни пипнуо. Нема тога списка на који би сви његови пропагандисти стали, нити има таквога који би тај списак могао направити. Једноставно речено у ту машинерију су били укључени сви, а уз то из буџета обилато плаћени и чашћени, осим неколико изузетака по броју недовољних и за најкраћи списак. Ови пропагандисти „демократског режима Бориса Тадића“, а под командом његових кабинетских службеница и службеника, могли су шта су хтели и радили су шта су хтели, и учествовали су у пропагирању и прикривању тешке пљачке Србије. И данас им, изгледа, нико не може ништа. Све су могли, сем да победе народ на изборима.

Гледајући телевизију и читајући штампу, Тадић стално виђа исте аналитичаре, водитељке и водитеље. Када редовно угледа и Драгана Ђиласа и Бојана Пајтића, дефинитивно закључи да је још увек у прилици да нешто битно одлучује. По томе помисли и да је још увек на власти. Мора међутим да схвати да то више није тако, а не би било згорега да му се помогне, те да нам се и поменути двојац скине с врата. Потом би ови даље могли да се међусобно гледају и сами.

(Печат, 6.9.2012)

Министарство културе: Коларевић изнео лични став у тексту "Време је за први српски културни устанак"

Драган Коларевић није био у радном односу у Министарству културе и информисања у време када је објављен његов текст "Време је за први српски културни устанак", саопштило је данас то министарство. Државни секретар министарства Мирослав Тасић

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

изјавио је данас да је то министарство добило захтев за смену помоћника министра Драгана Коларевића, али да није било разговора о његовој одговорности или неком покретању поступка.

Сматрамо да је текст Коларевића, објављен 13. августа, а написан у јуну 2012. године, његов лични став на који има право као грађанин, саопштило је Министарство културе и информисања.

На Коларевићев текст јуче је реаговао и председник Демократске странке Борис Тадић захтевајући његову смену.

Мирослав Тасић је агенцији Бета рекао да је у Министарству културе и информисања прочитан и Коларевићев текст због којег је председник Демократске странке Борис Тадић затражио његову смену, и да после тога није било речи ни о покретању поступка, нити о било каквим процесима.

- Једноставно, сматрамо да дијалог мора да постоји. Један човек може да изнесе своје ставове, а други да их критикује, или да се сагласи са њима. Овог пута ради се о двоје људи на истакнутим местима. Али зашто они не би сели за један сто и разговарали? - рекао је Тасић.

Он је додао да би Тадић и Коларовић требало да разговарају и да изнесу своје аргументе, а да Министарство културе и информисања није надлежно за постављења (државних службеника) и да не може преузети ингеренцију Владе Србије.

- Ако постоји тако снажна иницијатива, а Тадић је ипак председник највеће опозиционе странке и његове речи имају тежину, сигурно је да ће они у садашњој влади чути ту реч. Онај ко је поставио Коларевића, он ће о томе и размишљати - рекао је Тасић.

Он је додао да су то Министарство и кабинет министра тек почели да раде и да најпре треба да се види како Коларевић ради свој посао на који је постављен.

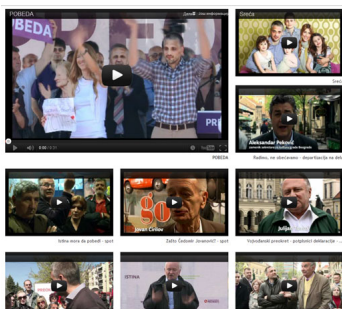
(Блиц, 6.9.2012)

Миљенко Дерета: Част ми је да сам на Коларевићевом списку

У Србији нови скандал са чиновницима у новој Влади. Још један из редова бивших, Милошевићевих људи. Али, јавност није скандализована оним што је новопостављени помоћник министра културе за медије Драган Коларевићчинио у деведесетим већ његовим чланком објављеним средином августа ове године под називом "Време је за први српски културни устанак" у коме, по Шешељевом методу с почетка деведесетих, прави списак неподобних културњака.

Ко су носиоци и извршиоци погубне атисрпске политике у Србији, пита се Драган Коларевић. Да ли су то они који су дали недвосмислену подршку Борису Тадићу и Чедомиру Јовановићу на протеклим и свим претходним изборима? После питања, следи позамашан списак глумца, редитеља, писача, музичара, тв стваралаца који су неподобни јер су подржавали Тадића и Чеду Јовановића.

Народни посланик Миљенко Дерета је на Коларевићевом списку српских непријатеља. Он каже да ће тражити у Парламенту да се он одмах смени.

"Мени је част да сам на списку који је направљен, зато што су то људи који се, према мом критеријуму, залажу за комуникацију, укључивање Србије у Европу и прављење модерне државе. Оно што све мора да нас забрине је то да је такав један човек, који има склоност да прави спискове људи за одстрел, уопште био разматран за било коју функцију у оквиру било које институције. С друге стране, очигледно је да је поново култура главни напад оних који желе да ствари остану као што су биле деведесетих",

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

каже Дерета.

Коларевић се најпре обрушио на представу "Зоран Ћинђић" у Атељеу 212, да би прешао на недавно одржане Крлежине дане у Београду... Једини хрватски писац који је избачен из Београда пре Првог светског рата, као аустроугарски шпијун, био је Крлежа, пише помоћник министра. А данас се намеће у Србији као културни пример за углед. И још мало о Крлежиним данима.

"Није у питању само представа о Зорану Ћинђићу, недавно је одржан фестивал Мирослава Крлеже. За то има пара, али нема пара да се оправи кров Музеја аутомобила у Београду, који прокишњава (вода шикља у млазевима док киша пада а таваница отпада) само зато што је власник збирке старих аутомобила баснословне вредности и директор Музеја члан Српске напредне страке а сада и саветник председника републике за културу.... "

У међувремену је речени власник Музеја аутомобила постао министар културе, а Коларевић одмах потом његов помоћник за медије.

Ваљда није директно задужен за културу јер по сопственом признању не иде ни у позориште нити у биоскопе јер је, "било који пацијент са Губеревца или неке друге клинике за људе помереног ума духовно уравнотеженији од аутора и актера дела која се тамо играју и приказују."

Ако ће да гледа лудакe, Коларевић поручује да ће ће ићи у лудницу. И пре него што чујете још бисера човека задуженог за медије у Влади Србије, покушали смо да сазнамо ко је он. Залудно смо окретали бројеве његових бивших колега. Познати тв новинар Михајло Ковач каже "Потпуно неугледна личност. Како да га памтим? По чему? Коларевић?"

Редитељ Јанко Баљак се сећа да се Коларевић после 5. октобра очајнички трудио да опере своју прошлост.

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

“Знам да се кренуо да бави културом, дошао је да ради хронику фестивала кратких филмова, што ми је било потпуно сумануто. То му је било највероватније да спере ту биографију из Информативног програма.”

Коларевић је у деведесетим у послу напредовао, од уредника у Београдском и Јутарњем програму, до уредника у информативном програму, укључујући и Дневнике, да би крај деведесетих дочекао као уредник Културно образовног програма. Пети октобар је преживео, наставио да ради у документарном програму у коме су му поверени серијали о титоизму.

Институције културе Коларевић, будући помоћник министра, назива бастионом титоизма.

“Те такозване установе и институције од Другог светског рата наовамо потрошиле су милијарде долара буџетских народних пара, али не да чувају остварене културне вредности Срба и других народа који живе у Србији и да стварају нове културне и уметничке вредности, већ су оне у служби словеначке, хрватске и шиптарске сепаратистичке и ратне пропаганде. Они су деценијама припремали разбијање заједничке државе да би тако разбили и уништили српски народ и запленили све што му припада од територија до предузећа, кућа, имања, духовних остварења. У тим институцијама су деца титоистичких моћника. Антисрпство и србомржња су узрок и циљ њиховог постојања.”

Театролог Јован Ћирилов примећују да су такви људи са таквим ставовима све гласнији.

„Ја то најрадије не бих коментарисао јер је то испод сваког нивоа, али ипак да кажем нешто пошто је то ужасно опасно мишљење. Замислимо само да то буде културна политика ове наше Србије, то би било горе него културна политика за време окупације и Недића. Просто не могу да замислим да у нашој средини постоје људи који тако мисле, на тако ниском цивилизацијском нивоу и увек се питам шта је томе узрок. Морам да вам кажем да то још нисам схватио, али мораћу се некако заинтересовати, запитати се откуд такав профил људи који постаје све гласнији“, рекао нам је Ћирилов.

Министарство културе је у медјувремену саопштило да је Коларевић то писао пре него што је постао помоћник министра, као свој лични став. Миљенко Дерета тим поводом

каже:

„Они су именовани на основу изјава које су давали кад нису били на функцијама. Извините, која врста амнестије, а Коларевић није једини случај, је та у којој се ви ослобађате одговорности за све што сте урадили пре него што сте дошли на функцију? Који је то критеријум који вас ослобађа? Дакле, ви сте могли да budete расиста, да говорите најстрашније ствари о било коме, а онда када дођете на функцију да говорите нешто друго. Мислим да је то несвесни рефлекс свих оних који су тренутно у власти, који желе да забораве не само оно што су говорили пре 20 година, већ и оно што су говорили пре три месеца једни о другима“.

(Радио Слободна Европа, 6.9.2012)

Братислав Петковић: Нећу сменити Драгана Коларевића

БЕОГРАД - Министар културе Братислав Петковић изјавио је да неће сменити свог помоћника Драгана Коларевића, који је у једном ауторском тексту позвао на културну револуцију, а најпознатије уметнике у Србији оптужио за "носиоце и извршиоце погубне српске политике".

"Драган Коларевић остаје у министарству, нећу покренути питање његове смене. Искрено, нисам погледао тај текст и не могу да коментаришем садржај. Коларевића познајем из Српске напредне странке и знам да никада није било проблема с њим", рекао је Петковић за Прес.

Коларевић је на једном порталу објавио текст "Време је за први српски културни устанак", који је изазвао буру негодовања међу глумцима, писцима и јавним радницима, подсећа Прес.

Државни секретар у Министарству културе Мирослав Тасић каже да је прочитао спорни текст, али да сматра да Коларевић, као и свако други, има право на изношење личних ставова, те да министарство није надлежно за постављења државних службеника и да

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

не може преузети ингеренције Владе, наводи Прес.

"Министарство и кабинет министра тек су почели да раде и најпре треба да се види како Коларевић ради посао на који је постављен", казао је Тасић.

(Танјуг-Прес, 7.9.2012)

Ивица Дачић: Коларевић писао пре формирања владе

Премијер Србије каже да неће дозволити личну политику у влади, а да о Коларевићевом тексту не може да прича, јер се то десило пре него што је влада формирана.

Председник Владе Србије Ивица Дачић данас је поводом ауторског текста помоћника министра културе Драгана Коларевића рекао да није детаљно упознат са тим догађајем и да не може да одговара за нешто што је написано пре него што је аутор уопште постао члан владе.

"Нећу дозволити да неко води личну политику у влади, сви морају да се придржавају политике владе. Било ко да износи ставове другачије од владиних биће кажњен, али не могу да причам о нечему што се десило пре него што је влада формирана", рекао је Дачић.

Коментаришући став неких од критичара Коларевићевог текста, Дачић је констатовао да је реч о истим људима који су бранили право на слободу изражавања бившег директора Народне библиотеке Сретена Угричића, а данас то право оспоравају неке друге.

(Танјуг-Бета, 7.9.2012)

Ратко Божовић: Нама се враћа мртвачки ерос

Текст Драгана Коларевића, помоћника министра културе у Влади Србије, „Време је за први српски културни устанак” (Нови стандард, 13. августа 2012) изазвао је оштре реакције јавности, а председник Демократске странке Борис Тадић затражио је смену Драгана Коларевића.

Коларевић у овом тексту напомиње да је писан у јуну 2012. године, дакле, онда када је био „приватно лице”. За помоћника министра културе именован је 17. августа ове године.

У тексту поред осталог, пише:

„У државна позоришта одавно не идем јер нисам мазохиста. Не гледам домаће филмове. Било који пацијент са Губеревца или неке друге клинике за људе помереног ума духовно је уравнотеженији од аутора и актера дела која се тамо играју и приказују. Ако ћу да гледам лудакe, ићи ћу у лудницу. Не пристајем да на мој укус и вредносни систем утичу комесари титоистичко-крлежијанске свести.

... Представа о Зорану Ђинђићу само је последица, појединачни случај, система који у Србији производи дела политичке и ратне пропаганде....

... Ко су носиоци и извршиоци погубне атисрпске политике у Србији? Да ли су то они који су дали недвосмислену подршку Тадићу и Јовановићу на протеклим и свим претходним изборима?

Подршку Тадићу су дали: Здравко Чолић, Момчило Бајагић, Дејан Мијач, Слободан Шијан, Мира Бањац, Гордан Кичић, Бранислав Трифуновић, Радош Бајић, Војислав Брајовић, Светозар Цветковић, Предраг Ејдус, Бранислав Лечић, Бранко Цвејић, Тихомир Станић, Лазар Ристовски, Дара Џокић, Горан Шушљик, Тамара Вучковић, Милица Михајловић, Слободан Бода Нинковић, Мирослав Момчиловић, Јагош Марковић, Наташа Нинковић, Срдан Голубовић, Вјера Мујовић, Тања Мандић Ригонат, Милена Шешић итд. Заборавих Биљану Србљановић, увредиће се, а примећује се да нема многих

који су му на прошлим изборима дали подршку. Да ли брод тоне?..."

У тексту даље следи и списак културних посленика који су дали подршку Чедомиру Јовановићу (Јован Ћирилов, Лазар Стојановић, Сека Саблић, Бора Тодоровић, Пуриша Ћорђевић, Светислав Басара, Миљенко Дерета, Драган Великић...)

Поводом текста огласио се и Жељко Цвијановић главни уредник сајта „Нови стандард“ који је између осталог на овом сајту написао:

„Коларевић је – за неупућене – писао критички текст о српској културној политици из времена Тадићевог режима, закључујући да је српска култура окупирана, да је дубоко обележена титоизмом, да је прохрватска и да, заједно са медијима, разара српско национално биће... Коларевићев текст може се читати само на један начин: као његов став у коме ни за кога – важно је рећи – не предлаже никакве санкције нити изопштење из јавног простора”.

Из Министарства културе саопштили су да је текст Драгана Коларевића написан у јуну његов лични став на који има право као грађанин који тада није био у радном односу у овом министарству те да не стоји тврдња да је то „покушај нове власти да се обрачуна са неистомишљеницима”.

Драган Коларевић није био доступан за изјаве.

Када је у јануару ове године избила „афера Николаидис”, Сретен Угричић тада директор Народне библиотеке Србије (НБС) потписао је петицију Форума писаца против медијске хајке на Андреја Николаидиса. Један од најспорнијих ставова у Николаидисовом тексту гласио је да би био „цивилизацијски искорак” да је активиран експлозив у бањалучкој дворани „Борик” у време прославе јубилеја Републике Српске.

Угричић је свој потпис образложио подршком слободи мишљења и изражавања са позиције писца, а не управника НБС. У саопштењу Форума писаца тада је наведено да је реч о личном ставу Угричића. Сретен Угричић смењен је по хитном поступку на

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

телефонској седници владе.

Сретен Угричић није се јуче није одазивао на наше позиве.

Имају ли особе које су на јавним функцијама право на јавно исказивање личног става? Како се „мери“ тежина тог става?

Социолог Ратко Божовић каже да пошто смо сви у јавном пољу претворени у улоге и представљање, изостала је личност и човечност. „И то је морални проблем. Не може јавна и политичка личност бити ван институције онај који прича једну причу, а у институцији онај ко се одриче те приче. Питање је ко је Коларевић уопште? Ово је један анахронизам који нас подсећа да размишљамо да нисмо у стагнацији него да смо у регресији. Када је култура у питању у репресији. А шта ћемо ако је Коларевића баш такав став препоручио за то место? Морамо ли по ко зна који пут рећи 'збогом памети'. Овај човек је показао да нема ни одговорности ни мере што се од политичара ипак очекује.

Нама се враћа мртвачки ерос, мртвачка страст која је нарочито непогодна за културу од које се очекује разумевање и толеранција”, каже Ратко Божовић.

Представници СНС-а, СПС-а и УРС-а, странака које чине окосницу Владе Србије, јуче нису желели да коментаришу „случај Коларевић”. Неки од посматрача политичке сцене, међутим, сматрају да је он – пренаглашен.

Драгомир Анђелковић, који се, како каже, углавном слаже са ставовима које је Коларевић изнео у свом тексту и као историчар стоји иза тога да је текст чињенично утемељен, истиче да не види да је ико у њему вређан или проскрибован.

„Само је објективно проговорено о културној метастази која разједа наше национално биће те су наведени они који су јавно подржали Бориса Тадића или Чедомира Јовановића. Ваљда се они тога не стиде или су можда напрасно почели? Како год било, проблем је у њима а не аутору поменутог текста”, додаје Анђелковић који не сматра да

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

Коларевића треба разрешити дужности.

Дејан Вук Станковић оцењује да је реч о исфабрикованој политичкој причи која, без обзира на неке елементе истинитости, не заслужује ни приближно такву пажњу каква јој се придаје. Као и случај Угричић, и овај је, по његовим речима, промашена тема. Како објашњава, опозиција у Србији има важније теме као основ за своју политичку презентацију него што је анализа неког од кадрова актуелне власти.

„Узгред буди речено, питање је колико је та анализа релевантна пошто је у питању човек који је апсолутно анониман у широј јавности. На један парадоксалан начин га чине много важним, а у ствари је реч о човеку који је само један у низу неких људи који обављају послове у Министарству културе везане за медије. Уз то, министар је представио свој однос према медијима који потврђује да ће садашња власт узети курс према медијској политици заснован на неким принципима ЕУ”, наглашава Станковић и додаје да није реално очекивати неке чистке у култури јер људи који се помињу у инкриминисаном тексту су имали своје име и презиме и имаће га независно од тога ко буде на власти.

(Политика, 7.9.2012)

Е-новине: Кремпита министра Посластичаревића

Наравно, за Министарство лично нема ничег спорног у чињеници да је по узору на хашког добровољца Војислава Шешеља само неколико недеља након вазнесења Коларевић нашкрабуцкао ситан списак од 47 некултурних издајника против којих ваља нахушкати куку и мотику и макер их медијски, ако баш не може другачије, ликвидирати и гурнути са јавне сцене. Јер, забога, слично се радило и у оно време када су спискови непожељних били претходница злочиначкој менаџерији, а оно што постане навика тешко се мења

Иако никада није био разапет, Драган Коларевић је васкрснуо. Иза њега су остали знани и незнани гробови и масовне гробнице али је он само отро руке, окренуо ћурак наопако и по други пут дошао међу Србе. Ће рече „масовне гробнице“, стигао је усправљен и непрерушен, нимало налик Давиду Дабићу, коме је, још док је овај држао

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

до себе и редовно се бријао, сваке вечери, тачно у пола осам, новинарском белегијом оштрио бритву и спремао је за сутрашњу употребу.

Загамбао је Драго "са онога свијета" право у Министарство за културу и информисање где су га портири без легитимисања препознали и по старом обичају засули пољупцима и шеницом бјелицом уз извињење да је, због суше коју су изазвали неверници из редова СПЦ, ова из ратних резерви. Он их је, међутим, пресекао строгим погледом и драговољно им предао војну књижицу, такође се извинивши речима да је радну изгубио на неком од ратишта која је још у време првог боравка међу Србима тајно али са задовољством посећивао.

Дуго се Драго "са онога свијета" успињао културним лествицама, а када се коначно вазнео у своју вице-министарску канцеларију ни на небу ни на земљи, мада за копље ближе оном првом, чуо је ехо гласа који је долазио однекуд из приземља, из неке мрачне Коларевића јаруге у којој се вазда скандирало: устанак, устанак! Ехо је, супротно старим завету класичне немачке метафизике, постајао све јачи тако да га је на пола залогаја кремпите у суседном кабинету зачуо огладнели министар који је неопрезним издахом задовољства подигао облак шећера у праху. Можда би се господин Посластичаревић још скривао у слатком беличастом диму да се неким грешним случајем упорни ехо попут пожара није проширио и доле међу некултурне земљане, где је подигао стратус антипатриотске прашине и гарежи.

Посластичаревић се избечио, на једвите јаде прогутао преостали залогај слаткиша, затим позвао Коларевића на информативни разговор, а овај је самом својом појавом посведочио истину после чега је Министарство лично издало традиционални рецепт за посланицу намењену анорексичним земљанима у коме између осталог пише да је Драган Коларевић у спорном тексту "Време је за први српски културни устанак изнео свој лични став и да у време када је текст објављен није био на месту помоћника министра.

"Досије Коларевић"

Пише: НСПМ

понедељак, 10 септембар 2012 19:13

Наравно, за Министарство лично нема ничег спорног у чињеници да је по узору на хашког добровољца Војислава Шешеља само неколико недеља након вазнесења Коларевић нашкрабуцкао ситан списак од 47 некултурних издајника против којих ваља нахушкати куку и мотику и макер их медијски, ако баш не може другачије, ликвидирати и гурнути са јавне сцене. Јер, забога, слично се радило и у оно време када су спискови непожељних били претходница злочиначкој менаџерији, а оно што постане навика тешко се мења. На Коларевићеву жалост и супротно личном хендикепу, време се ипак мало променило па се са домаћим издајницима из редова културе данас не може и не сме поступати као са, рецимо, врхопољским Муслиманима или независним београдским и другим новинарима који су за вакта Слободана Милошевића и његовог РТС, такође према списковима, завршавали у рекама, језерима или на крвавим градским плочницима.

Дошао је Драго "са онога свијета" исти и непрерушен, али су они који су остали исти, само што су се у међувремену мало прерушили, морали знати да се кремпита не прави од покварених јаја и да у случају масовног тровања одговорност не сносе та и таква јаја, него онај ко их је у кремпиту умутио.

Господине министер за културу и информисање, поднесите што пре оставку како се ускоро не бисте нашли на списку оних који ни кремпите више неће моћи да праве.

(Синиша Бољановић, 7.9.2012)